

ἤδη, δηλαδή, ὅτι σεῖς καὶ ἡ κυρία Κόροβοφ θὰ εἰσθε ὅλως διόλου κατὰ μέρος, πῶς δὲ θὰ τὰ καταφέρω, τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου· εἰπέτε μου μόνον, θέλετε ἢ δὲν θέλετε;

— Δι' αὐτὸ σὰς προσεκάλεσα.

— Καταλαμβάνω. Λοιπὸν ἀφοῦ θέλετε τότε ἄς συμφωνήσωμεν.

— Καὶ θὰ τελειώσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις;

— ὦ, πολὺ γλήγορα! ἓνα μῆνα, τὸ πολὺ δύο, ποτὲ ὅμως περισσότερον, διότι βλέπω τί πρόσωπον εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Κόροβοφ. Ἐγὼ κοσκινίζω τὸν ἄνθρωπον καὶ καταλαμβάνω τί εἶδους εἶνε· διὰ τοῦτο σὰς λέγω ὅτι μὲ τὸν Κόροβοφ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θὰ ἔχει πολλὰς περιπλοκάς. Θὰ τὴν τελειώσω γρήγορα! Καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ τελειώσουν εὐνοϊκῶς, συγκατατίθεσθε νὰ μοῦ δώσετε πέντε χιλιάδας;

— Βεβαίως, περὶ τούτου οὔτε λόγος κἂν νὰ γίνεταί, συνήνεσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄλλ' ὅχι, πάντοτε εἰμπορεῖ νὰ γείνεται λόγος, ἀλλὰ τί πρὸς τοὺς λόγους· κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὅμως περίστασιν πρέπει νὰ γείνῃ συμβόλαιον.

— Καὶ τοῦτο γίνεταί.

— Βέβαια! Αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμότερον. Ἐγὼ εἶμαι, ἔξυρτε, ἄνθρωπος εὐθύς καὶ τίμιος, καὶ εἰλικρινὴς ἄνθρωπος, πρὸς τοὺς τοῦτοισ δὲ καὶ «μικρὸς ἄνθρωπος»· διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ σὰς γδύσω, ἀλλὰ σὰς ζητῶ κατὰ συνειδήσιν, διότι, ὡς τίμιος ἐργάτης, γνωρίζω, τί θὰ εἴπῃ κόπος, καὶ τὸ κάθε ἔργον τὸ ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν ὅ,τι ἀξίζει. Μάλιστα. Καὶ λοιπὸν ἰδοῦ, στοχαζόμενος τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, συμπεραίνω, ὅτι, κατὰ συνειδήσιν, ἀξίζει πέντε χιλιάδας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ περισσότερα.

— Τοῦτο περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν σας! μετ' ἀδιαφορίας ἐμειδίξεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἡ εὐσυνειδησία μου ἀφορᾷ ἐμέ! Ἐγὼ τὴν γνωρίζω! Καὶ δίκην ἀρκτοῦ περιεστράφη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ. Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν διὰ τὸ συμβόλαιον;

— Σὰς ἀκούω, ἐλαφρῶς νεύων ἐπρόφειρεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ ἐμάσησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τὸ ἀπολειφθὲν σιγάρον, σκεπτικῶς θεωρῶν πρὸς τὴν ὁροφὴν, ἔπτυσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἔβαλε ἐλαφρὸν μυκηθμόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἀδύνατον ἦτο κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν Ρωμαῖον νὰ ἐργασθῇ· μυρίαί σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν αὐτοῦ, περιεστρέφοντο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν τῇ ἔδωκε νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τοῦ σωτήρός της ἀξιωματικοῦ.

— Ἀθῶο παιδί! διελογίζετο, δὲν ἔξυρεις τί ζητεῖς! οὔτε ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοὶ τὸ δώσω· τοὺς ἐχθρούς του μὴ τοὺς ζητεῖς μεταξὺ τῶν φίλων μας. ὦ, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κρύβονται πολὺ πλησιέστερον ἀπὸ ὅσον ὑποθέτεται!

Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ρίψας μακρὰν τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἐβημάτιζε πυρετωδῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Καὶ πῶς ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀπαλλάξω τὸν Ἑκαρτ φὸν Χάτβιλ ἀπὸ τὰ φοβερά δίκτυα τῆς καταχθονίου αὐτῆς κομήσης;

Αἰφνης βαρὺ καὶ μεμετρημένον βῆμα ἀντήχησεν εἰς τὸν διαδρόμον· μετ' ὀλίγον δὲ ἀνοιχτὰς ἀποτόμως τὴν θύραν εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν μαρκήσιον τῆς Ροβέρα.

Χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του καὶ εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφώνως:

— Ἐ! Ρωμαῖε! γιὰ κύττα με, μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Τί θέλεις νὰ 'πῇς μ' αὐτό, μαρκήσιε; τῷ ἀπῆντησεν ἐκπληκτος ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἡχηρὸν γέλωτά του καὶ καθήσας ἐπὶ τινος καθίσματος, ὅπερ ἔτριξεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου σώματός του,

— Νά, τῷ λέγει, τελείωσε μία γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ μαρκησιοκωμωδία! ὁ μασκαρομαρκήσιος ἐγίνε πάλιν ὁ Ἰωσήφ Ροῦσσος καὶ ἐπομένως ὁ νόμιμος μαρκήσιος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ βλέπεις ἔμπροσθέν σου, καὶ ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, παλαιέ μου φίλε, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν. Πῶς τὰ κατὰφεραν αὐτοὶ οἱ βασιλόσκυλοι, δὲν ἔξυρῶ, αὐτὸ ὅμως μὲ κάνει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν καὶ τίμοι ἄνθρωποι. Χά, χά! τί λές, Ρωμαῖέ μου, δι' αὐτά; Ἀ! ὡς ἐκ περισσοῦ σοῦ λέγω, ὅτι ὁ διοικητὴς ἔμαθε ὅλα τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου· καὶ ἄς φυλαχθῇ καλά, διότι ἔξυρεις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν, τὸ κρέμασμα εἶνε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα!

— Ἀντωνῖνος, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε στὰ βουνά, ὥστε...

— Καλὲ ποιά βουνά; αὐτὸς εἶνε στὴ Μεσσήνη μασκαρεμένος καλόγηρος καὶ τί νὰ σοῦ 'πῶ, πολλοὶ τὸν κυνηγοῦνε....

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησε διηγούμε-

νος μεγαλοφώνως, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀντωνῖνος ἦτο λοιπὸν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἐπομένως, ἂν δὲν ἔμαθε, πολὺ ταχέως θὰ ἤκουε τὰ κατὰ τὸν Ἑκαρτ καὶ θὰ ἐμάνθανε τὴν σκηνὴν τῆς ἐν Βαδιιάτσα καταστροφῆς· δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος θὰ ἐπίστευε τὰ ψεῦδη, ἅτινα ἐμελλον οἱ κακόβουλοι νὰ τῷ διηγηθῶσι περὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς μνηστῆς του δηλαδή, ἐγνωρίζε δὲ κάλλιστα τὴν φύσιν καὶ τὰ ἄγρια ἐνστικτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου. Πολὺ ἐφοβεῖτο ὁ Ρωμαῖος διὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ζωὴν, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ σώσῃ παντὶ τρόπῳ. Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀποτόμως· πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ὁ Ρωμαῖος σύνοφρος· ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καί,

— Φίλιππε, τῷ λέγει, εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάμῃς δι' ἐμέ, τὸν παλαιόν σου φίλον, ὅ,τι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἔκαμνα; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός μου!

Ὁ γέρων μαρκήσιος ἐξκνέστη.

— Ἀκού λέγει! ἀμέσως, φίλε μου! Λέγε ποῖος τὴν προσέβαλε; τὸ ὄνομά του! καὶ μὰ τὸν ἄγιον...

— Ὅχι δά, μὴν ἐξάπτεσαι! δὲν πρόκειται περὶ φόνων, πρόκειται νὰ σώσωμεν ἓνα ἄθῳ ἀπὸ αἰσχρο μηχανοραφίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! τί πρέπει νὰ γίνῃ, διάταξέ με καὶ εἶμαι ἔτοιμος διὰ τοὺς φίλους εἰς ὅ,τι μοῦ ζητήσουν.

— Τοὺς φίλους; ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἦτο φίλος;

Ἡ ζωηρότης τοῦ μαρκησίου διεκόπη αἰφνης.

— Δὲν εἶνε φίλος; ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι σύ, ὁ Ρωμαῖος, θέλεις νὰ βοηθήσῃς ἐχθρόν;

Ὁ Ρωμαῖος τὸν παρετῆρει ἀτενῶς.

— Πρὸ ὀλίγου εἶπες, Φίλιππε, ὅτι ὑπάρχουν καμμίαν φορὰν καὶ τίμοι ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν — λοιπὸν τίμιος καὶ ἄθῳς εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ.

— Ποῖος εἶναι;

— Κάθησαι, ἐκεῖ θὰ εὔρῃς τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ γράψῃς· γράψε λοιπὸν ὅ,τι σοῦ ὑπογορεύσω καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του.

Δυστροπῶν ὁ μαρκήσιος ὑπήκουσε· δυσκόλως ἡ γραφὴ ἐξήσκει ἐντὸς τῶν τιλιδῶν χειρῶν του τὸ καθηκόν της!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐκείνους ποῦ ἔβγαλαν τὸ γράψιμο! τί θέλεις, Ρωμαῖε! Πές μου τί θέλεις, εἰς ποῖον ἀποτείνεσαι καὶ ποῖος ὑπογράφει· καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Τοσοῦτον ὅμως τὸν συνεκίνησε τὸ βλέμμα τοῦ φίλου του, ὅστις τῷ ἐζήτηε τὴν θυσίαν ταύτην ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς των φιλίας, ὥστε κατέβαλε τὴν ταραχὴν του καὶ περιέμενε νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ, ἵνα γράψῃ.

— Λοιπὸν, λέγε βρὲ ἀδελφέ, καὶ μὴ μ' ἀκοῦς, λέγω πολλὰ καμμιά φορὰ, ἀλλὰ μὴ τὰ ἀκοῦς καὶ ὅλα· εἶμαι ἔτοιμος, ἀρχισε.

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκ τῶν τοῦ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΕΝ